

L'actualitat política catalana a través dels seus personatges

JOAN ARMET

Un home políticament preocupat per tots els afers dels Països Catalans.

És un fet evident que l'actualitat política catalana d'ençà d'un parell de anys està posant de manifest l'activa participació del país a través de manifestacions dels homes anomenats "polítics catalans", de fets concrets, com la creació del "Consell", etc., etc. També veient que si tot això ha arribat al moviment directe del poble ha estat mitjançant els mitjans de difusió —o d'informació— i tot cal dir-ho, a aquesta oportunitat de la premsa que estem vivint. Per això, doncs, i des d'aquestes pàgines d'"Oriflama", que ben aviat us arribarà setmanalment, intentem copiar aquest "moment polític" a través dels seus protagonistes.

Joan Armet és un home jove. Dels que han fet la guerra, però dels qui no han patit les conseqüències. Com tots els de tota la nostra generació. O sigui, de tots els de la postguerra. Els nascuts els anys quaranta. Joan Armet fa la sensació, a cop d'ull, d'ésser un home tranquil. Molt conscient amb ell mateix. Que mesura el que pensa i el que després diu. Joan Armet és un home dels anomenats "polítics". La premsa ho ha dit. És un dels representants del PSAN en el "Consell", preocupat, políticament preocupat, per tots els afers dels Països Ca-

ASSEMBLEA-CONSELL: NO SÓN INCOMPATIBLES

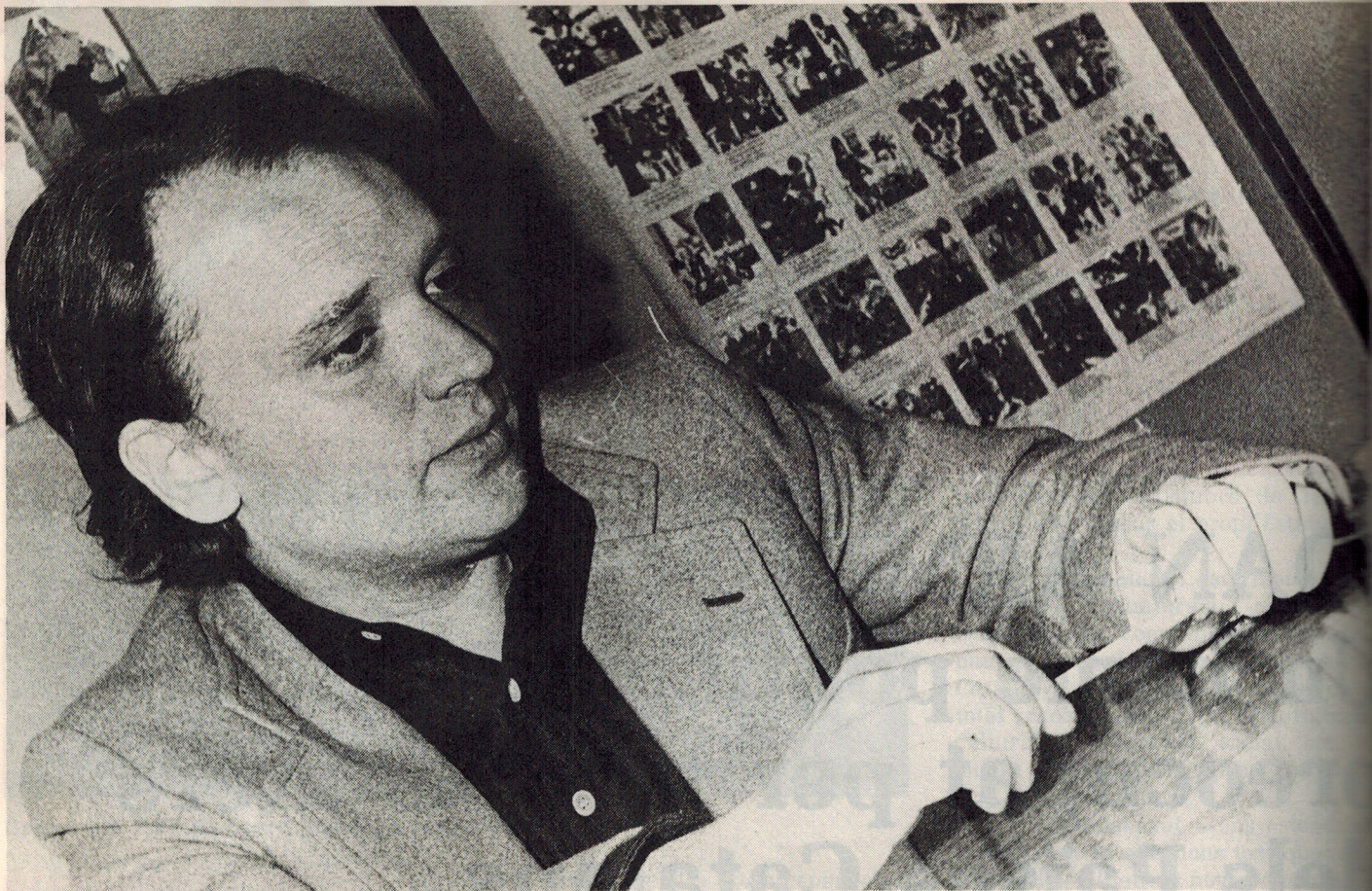
—Quina és la teva actitud davant del fet "Assemblea"—"Consell"?

—Jo diria, en primer lloc, que l'alternativa d'incompatibilitat entre "Assemblea" i "Consell", que alguns assenyalen, no és pas correcta. Són dos organismes, per a mi, no contradictoris i sí complementaris. L'"Assemblea" és un organisme pensat fonamentalment com a mobilitzador i conscienciator a nivell popular, pel canvi democràtic i en la qual caben altres organitzacions, polítiques i no polítiques, persones i organismes de tota mena. En definitiva, és un organisme en el qual es pot sentir inclòs tothom. I aquesta mobilització de la qual he parlat ha d'estar basada en uns punts concrets i precisos que resumeixin les aspiracions polítiques més urgents i immediates de Catalunya. Ara bé, el "Consell" es un "pacte" entre partits amb uns programes concrets i en molts aspectes no coincidents, però que aspiren a canalitzar políticament el nostre poble. El programa del "Consell" és més concret, encara, que el de l'"Assemblea", bé que hi coincideix totalment. Crec, doncs, que les dues instàncies són imprescindibles per a la recuperació dels nostres drets i que la seva total entesa i mútua col·laboració

són necessàries. Afegiria, a més, que el futur govern provisional de Catalunya ha de sorgir de l'acord entre els dos òrgans. Voldria destacar, també, que a Catalunya l'existència de l'"Assemblea" i del "Consell" ha solucionat el greu problema que en altres indrets de l'Estat espanyol s'ha presentat entre les distintes concepcions de com ha de ser un organisme unitari. Si format exclusivament per partits polítics o bé per aquests més personalitats, organismes sindicals, masses, professionals, etc. Aquesta és, per exemple, la polèmica entre la "Junta" i la "Plataforma", que aquí s'ha solucionat constituint l'"Assemblea". I el "Consell", amb els partits que el constitueixen, incorporats, també, a l'"Assemblea", formen, doncs, dos organismes complementaris i no antagònics.

—Com s'hauria d'establir la relació entre "Assemblea" i "Consell"?

—D'una banda, el "Consell" hauria d'incorporar-se com a tal a l'"Assemblea". Això no vol pas dir que s'hi hagués de supeditar. D'altra banda, s'hauria d'establir un diàleg entre el "Consell" i l'"Assemblea" per tal de buscar les formes concretes de col·laboració en la mobilització del poble a fi de recollir les aspiracions d'aquest i anar-les reflectint en programes d'actua-

ció per a un futur i, també, per a mantenir unitàriament el diàleg amb la resta de plataformes unitàries dels Països Catalans i l'Estat espanyol. En definitiva, i tal com diu el "Consell", per a caminar conjuntament cap a la constitució, en el moment que sigui oportú, del govern provisional de la Generalitat de Catalunya.

LA POLÈMICA A L'ENTORN DE "PAÏSOS CATALANS"

—Qui més qui menys sap que a l'entorn de "Països Catalans" va sorgir una viva polèmica i dificultat en les converses prèvies a la constitució del "Consell". Per què o quin va ser el motiu de la discussió?

—La polèmica no va pas consistir que cada grup, o partit, pretengués que el "Consell" es convertís en el "Consell de Forces Polítiques dels Països Catalans". Solament va consistir en la proposta existent sobre l'actual redacció del punt sisè, en el qual hi havia un criteri diferent. On diu ara País Valencià i les Illes es demanava que digués "Països Catalans". I en comptes de parlar de "...voluntat lliurement expressada...", parlar clarament d'autodeterminació. La solució adoptada salva, però, els criteris de tothom i significa un pas endavant en relació amb el que fins ara els organismes unitàris del Principat havien unitàriament expressat.

LES RELACIONS AMB LA RESTA DE L'ESTAT ESPANYOL

—Quines han de ser les relacions entre el "Consell" i la resta dels organismes de l'Estat espanyol?

—La conquesta de les llibertats democràtiques de Catalunya està totalment lligada a la de l'Estat espanyol. Per tant, els organismes unitàris catalans han de tenir una posició activa en la recerca de l'entesa democràtica a nivell de tot l'Estat espanyol. Aquesta postura es reflecteix, en primer lloc, en la pròpia entesa catalana assolida a nivell unitàri superior a qualsevol altre organisme de l'Estat espanyol. Aquest exemple de Catalunya penso que ha de servir en el procés d'acceleració entre les diferents opcions existents. Tant l'"Assemblea" com el "Consell" propugnen l'entesa entre la "Junta" i la "Plataforma" per tal que es constitueixin en un sol organisme, i poder així pactar-hi des de Catalunya. Mentre aquesta unitat no existeixi, els organismes catalans no podran pactar ni amb l'una ni amb l'altra. Crec molt important que els organismes unitàris de cadascun dels Països Catalans estableixin unes formes especialment estretes de diàleg i col·laboració per a treballar conjuntament en la marxa general de tot l'Estat cap a la democràcia, i molt principalment en tots aquells aspectes que la comuna realitat nacional ens planteja.

L'AUTONOMIA, UN PRIMER PAS

—Acabes de parlar de "comuna realitat nacional". Què entens, tu, per autonomia?

—L'autonomia, per a mi, és un primer pas. Important, però insuficient perquè el poble de Catalunya pugui començar a autoorganitzar-se i a buscar vies de solució als gravíssims problemes que en l'ordre polític, econòmic, social i cultural tenim plantejats. L'autonomia és un primer pas en l'exercici de l'autodeterminació del nostre poble.

—Així, doncs, quin significat té l'Estatut?

—És una fórmula jurídica d'autonomia. En aquests moments, tot i que particularment creuria molt millor reivindicar l'Estatut, rotundament plebiscitat pel nostre poble l'any 1931, és acceptable —perquè majoritàriament es pensa així—, reivindicar el restabliment dels principis i institucions configurats en l'Estatut d'autonomia de 1932 (que modificava l'aprovat pel poble català del 1931), i aprovat per les Corts Constituents de la República espanyola. Dic principis i institucions perquè és molt clar que el que es reivindica no és la lletra d'aquest Estatut, ja que la realitat, en molts aspectes, ha canviat molt en aquests quaranta-quatre anys. Però que conserva la seva validesa pel que fa a les seves línies generals. Com he dit abans, aquest Estatut solament és una solució provisional per

començar a caminar, i serà el nostre poble a qui correspondrà, en un futur, buscar noves alternatives a aquesta qüestió.

EL PROTAGONISTA DEL MOMENT POLÍTIC: EL NOSTRE POBLE

—Penses, però, que la situació política d'aquests moments és favorable a totes aquestes reivindicacions?

—Penso que la situació política està caracteritzada, per damunt de tot, per la creixent manifestada voluntat del nostre poble d'anar ràpidament cap a una sortida democràtica de l'actual situació. Penso, per tant, que el protagonista del moment polític actual és el nostre poble, que es manifesta amb contundència a favor de l'amnistia, de les llibertats polítiques i sindicals, pel reconeixement institucional de les personalitats nacionals dels Països Catalans. Les maniobres que es puguin fer per tal d'endarrerir la conquesta d'aquestes aspiracions populars, solament, serviran per a desqualificar definitivament, en un futur, els seus protagonistes. Les actuals lleis, les estructures polítiques, impedeixen aquest pas cap a la democràcia. Cal, doncs, anar a una ruptura política de l'actual situació com a única solució.

—Quins fets destacaries, o quins són els més característics, ocorreguts des del mes de novembre ençà?

—La desaparició de la figura del general Franco ha significat la pèrdua del principal element aglutinant entre els diferents sectors que han donat suport al règim durant aquests anys. En conseqüència, són visibles les contradiccions internes entre ells. Però, com he dit abans, el que em sembla fonamental són els avenços en la mobilització popular i en l'entesa entre les diferents forces democràtiques, que permeten donar una perspectiva política molt concreta a les necessitats del nostre poble.

—Com definiries l'actual govern?

—Jo crec que intenta resoldre el que és impossible: fer una democràcia amb exclusions, un reconeixement de la personalitat de les distintes nacions que componen l'Estat a través de solucions faldòrico-regionalistes, etc. Crec, però, que aquestes no-solucions difícilment seran possibles, respectant les actuals lleis.

La conversa amb Joan Armet ha estat llarga. Més que conversa, però, jo diria que ha estat un monòleg a través del qual s'ha reflectit la manera de pensar del nostre entrevistat sobre qüestions tan vives, actuals i que estan en l'ànim i en el pensament de tots. I, per descomptat, en l'esperança de tots.

Montserrat MINOBIS i PUNTONET

Fotos: Pepe ENCINAS
Salvador SANSUAN

